

Neviim (prophètes) - Judges

Chapter 6

- 6,1 ויעשו בני-ישראל הרע, בעיני יהוה; ויתנם יהוה ביד-מדון, שבע שנים.
- 6,2 ומעז-יד-מדון, על-ישראל; מפני מדון עשו להם בני ישראל, את-המנהרות אשר בהרים, ואת-המערות, ואת-המצודות.
- 6,3 ויהי, אם-זרע ישראל--ועלה מדון לעמלק ובני-קדם, ועלו עליו.
- 6,4 ויחטו עליהם, וישחיתו את-יבול הארץ, עד-בואך, עזה; ולא-ישאירו מתיה בישראל, ושה ושור וסמור.
- 6,5 כי הם ומקניהם יעלו ויאקליהם, יבאו (ובאו) כדי-ארבה לרב, ולהם ולגמליהם, אין מספר; ויבאו בארץ, לשחמה.
- 6,6 וידל ישראל מאד, מפני מדון; ויזעקו בני-ישראל, אל-יהוה. {פ}
- 6,7 ויהי, כי-זעקו בני-ישראל אל-יהוה, על, אדות מדון.
- 6,8 וישלח יהוה איש גביא, אל-בני ישראל; ויאמר להם כה-אמר יהוה אלהי ישראל, אנכי העליתי אתכם ממצרים, ואציא אתכם, מבית עבדים.
- 6,9 ואצל אתכם מיד מצרים, ומיד כל-לחציכם; ואגרש אותם מפניכם, ואתנה לכם את-ארצם.
- 6,10 ואמרה לכם, אני יהוה אלהיכם--לא תיראו את-אלהי האמרי, אשר אתם יושבים בארצם; ולא שמעמם, בקולי. {פ}
- 6,11 ויבא מלאך יהוה, וישב תחת האלה אשר בעפרה, אשר ליואש, אבי העזרי; וגדעון בנו, חבט חטים בגת, להגיס, מפני מדון.
- 6,12 וירא אליו, מלאך יהוה; ויאמר אליו, יהוה עמך גבור החיל.
- 6,13 ויאמר אליו גדעון, בי אדוני, ויש יהוה עמנו, ולמה מצאתנו כל-זאת; ואיה כל-גפלאותיו אשר ספרו לנו אבותינו לאמר, הלא ממצרים העלנו יהוה, ועמה נטשנו יהוה, ויתנונו בכף-מדון.
- 6,14 ויפן אליו, יהוה, ויאמר לך בכתך זה, והושעת את-ישראל מכף מדון: הלא, שלחתני.
- 6,15 ויאמר אליו בי אדוני, במה אושיע את-ישראל; הנה אלפי הדל במנושה, ואנכי הצעיר בבית אבי.
- 6,16 ויאמר אליו יהוה, כי אהיה עמך; והכית את-מדון, כאיש אחד.
- 6,17 ויאמר אליו, אם-גא מצאתי חן בעיניך; ועשית לי אות, שאמה מדבר עמי.
- 6,18 אל-גא תמש מזה, עד-באי אליך, והצאתי את-מנחתי, והנחתי לפניך; ויאמר, אנכי אשב עד שובך.
- 6,19 וגדעון בא, ויעש גדי-עזים ואיפת-קמח מצות, הבשר שם בסל, והמרק שם בפרור; ויוצא אליו אל-תחת האלה, ויגש. {פ}
- 6,20 ויאמר אליו מלאך האלהים, קח את-הבשר ואת-המצות והנח אל-הסלע הלז, ואת-המרק, שפוך; ויעש, כן.
- 6,21 וישלח מלאך יהוה, את-קצה המשענת אשר בידו, ויגע בבשר, ובמצות; ותעל האש מן-הצור, ותאכל את-הבשר ואת-המצות, ומלאך יהוה, הלך מעיביו.
- 6,22 וירא גדעון, כי-מלאך יהוה הוא; ויאמר גדעון, אהה אדוני יהוה--כי-על-כן כאיתי מלאך יהוה, פנים אל-פנים.
- 6,23 ויאמר לו יהוה שלום לך, אל-תירא: לא, תמות.
- 6,24 ויבן שם גדעון מזבח ליהוה, ויקרא-לו יהוה שלום; עד, היום הזה--עודנו, בעפרת אבי העזרי. {ס}
- 6,25 ויהי, בזילה ההוא, ויאמר לו יהוה קח את-פר-השור אשר לאביך, ופר השני שבע שנים; והרסת, את-מזבח הבעל אשר לאביך, ואת-האשכה אשר-עליו, תכרת.
- 6,26 ובנית מזבח ליהוה אלהיך, על ראש המעוז הזה--במערכה; ולקחת, את-הפר השני, והעלית עולה, בעצי האשכה אשר תכרת.
- 6,27 ויקח גדעון עשרה אנשים, מעבדיו, ויעש, באשר דבר אליו יהוה; ויהי כאשר ירא את-בית אביו ואת-אנשי העיר, מעשות יומם--ויעש לילה.

- 6,28 וַיִּשְׁכַּחמוּ אַנְשֵׁי הָעִיר, בְּבִקְרָה, וַהֲנִיחַ גַּתְּמָן מִזְבַּח הַבַּעַל, וְהֶאֱשָׁרָה אֶשֶׁר-עָלָיו כְּרִתָּהּ; וְאֵת, הַפָּר הַשְּׂנִי, הֶעֱלָה, עַל-הַמִּזְבֵּחַ הַבְּנוּי.
- 6,29 וַיֹּאמְרוּ אִישׁ אֶל-רֵעֵהוּ, מִי עָשָׂה הַדָּבָר הַזֶּה; וַיִּדְרָשׁוּ, וַיִּבְקְשׁוּ--וַיֹּאמְרוּ, גַּדְעוּן בֶּן-יֹאָשׁ עָשָׂה הַדָּבָר הַזֶּה.
- 6,30 וַיֹּאמְרוּ אַנְשֵׁי הָעִיר, אֶל-יֹאָשׁ, הוֹצֵא אֶת-בְּגָדְךָ, וַיֵּמֶת: כִּי גַתְּמָן אֶת-מִזְבַּח הַבַּעַל, וְכִי כָרַת הֶאֱשָׁרָה אֶשֶׁר-עָלָיו.
- 6,31 וַיֹּאמֶר יֹאָשׁ לְכָל אֶשֶׁר-עָמְדוּ עָלָיו הָאֲתָם תִּרְיֹבוּן לַבַּעַל, אִם-אֲתָם תּוֹשִׁיעוּן אוֹתוֹ, אֶשֶׁר יָרִיב לוֹ יוֹמֵת, עַד-הַבִּקְרָה; אִם-אֱלֹהִים הוּא יָרִב לוֹ, כִּי גַתְּמָן אֶת-מִזְבְּחוֹ.
- 6,32 וַיִּקְרָא-לוֹ בַּיּוֹם-הַהוּא, וַיִּבְעַל לֵאמֹר: יָרִב בּוֹ הַבַּעַל, כִּי גַתְּמָן אֶת-מִזְבְּחוֹ. {ס}
- 6,33 וְכָל-מִדְּיָן וְעַמְלֵק וּבְנֵי-קֵדָם, וְנֹאֲסִיּוֹתָיו; וַיַּעֲבְרוּ יַחַד; וַיַּעֲבְרוּ יַחַד, בְּעַמְקֵי יִזְרְעֵאל.
- 6,34 וְרוּחַ יְהוָה, לָבָשָׁה אֶת-גַּדְעוֹן; וַיִּתְקַע, בְּשׁוֹפָר, וַיִּזְעַק אֲבִיעֶזֶר, אֲחֵרָיו.
- 6,35 וַיִּמְלְאֲכִים שְׁלַח בְּכָל-מְנוּשָׁה, וַיִּזְעַק גַּם-הוּא אֲחֵרָיו; וַיִּמְלְאֲכִים שְׁלַח, בְּאֶשֶׁר וּבַזְּבוּלוֹן וּבְנִפְתָּלִי, וַיַּעֲלוּ, לִקְרֹאתָם.
- 6,36 וַיֹּאמֶר גַּדְעוֹן, אֶל-הָאֱלֹהִים: אִם-יִשָּׁב מוֹשִׁיעַ בְּיָדִי, אֶת-יִשְׂרָאֵל--כְּאֶשֶׁר דִּבַּרְתָּ.
- 6,37 הֲנִיחָה אֲנִי, מִצִּיגֵי אֶת-גִּזְתֵּי הַצֹּמֶר--בְּגִלְכָן: אִם טַל יִהְיֶה עַל-הַגֹּזָה לַבַּדָּה, וְעַל-כָּל-הָאָרֶץ חֹרֵב--וַיִּנְדַּעְתִּי כִּי-תוֹשִׁיעַ בְּיָדִי אֶת-יִשְׂרָאֵל, כְּאֶשֶׁר דִּבַּרְתָּ.
- 6,38 וַיְהִי-כֵן--וַיִּשְׁכַּם מִמַּחֲרַת, וַיִּזַּר אֶת-הַגֹּזָה; וַיִּמָּץ טַל מִן-הַגֹּזָה, מִלּוֹא הַסֶּפֶל מִיָּם.
- 6,39 וַיֹּאמֶר גַּדְעוֹן, אֶל-הָאֱלֹהִים, אֵל-יִחִיר אַפְּךָ בִּי, וְאִדְבַּרְהָ אֲנִי הַפְּעָם; אֲנֹסָה זֶא-רַק-הַפְּעָם, בְּגֹזָה--יְהִי-זֶא חֹרֵב אֶל-הַגֹּזָה לַבַּדָּה, וְעַל-כָּל-הָאָרֶץ יִהְיֶה-טַל.
- 6,40 וַיַּעַשׂ אֱלֹהִים כֵּן, בְּלִילָה הַהוּא; וַיְהִי-חֹרֵב אֶל-הַגֹּזָה לַבַּדָּה, וְעַל-כָּל-הָאָרֶץ הָיָה טַל. {פ}